

— Σὺ τὰ ἐκατάφερες ὅλα αὐτά; τὸν ἠρώτησε μὲ τὰ βλέφαρα βαρέα ἐκ τῶν δακρύων.

— Ἄ, κύριε πλοίαρχε, κύριε πλοίαρχε! ἀνέκραξεν ὁ Ζιλδὰ. Ἀνεγνώρισα τὴν κυρίαν πρὸ πολλῶν ἡμερῶν, καὶ ἐσυλλογίσθη ὅτι θὰ χαρῶ τόσον πολὺ ἂν σὰς ἰδῶ καὶ σεῖς νὰ χαρῆτε!...

Ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως, ὁ Πλεμὸν ἤνοιξε πρὸς αὐτὸν τὰς ἀγκάλας του, ὡς εἶχε πράξει τὴν ἡμέραν καθ' ἣν συννητήθησαν ἐν Λοριάν.

[Ἐπεται τὸ τέλος].

ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΣ

ΒΣΕΒΟΛΟΔ ΚΡΕΣΤΟΒΕΚΗ

## ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

### ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

[Συνέχεια]

Μετὰ βραχεῖαν παῦσιν ὁ Βελτιστσεφ ἐξηκολούθησεν :

— Τώρα... τώρα ὁμολογῶ τὸν ἑαυτὸν μου ἡττηθέντα. Πόνον καὶ θλίψιν μοὶ προξενεῖ ἡ ὁμολογία αὕτη, ἀλλὰ ὁμιλῶ εἰλικρινῶς, τόσον εἰλικρινῶς, ὅσον ἴσως οὐδέποτε καθ' ὅλον τὸν βίον μου. Ἀναγνωρίζω ὅτι εἶσαι εὐφρεστερὰ, ἐπιδεξιωτέρη, ὀξυδερκεστερὰ ἐμοῦ, ἰσχυρωτέρη ἐμοῦ καὶ εἰς τὴν θέλησιν καὶ εἰς τὸν χαρακτήρα, καὶ εἶμαι ἔτοιμος νὰ ὑποταχθῶ... Τώρα ἄνομολογῶ ὁ ἴδιος τὴν ἐπ' ἐμοῦ ἐπιρροήν σου, καὶ σὲ ἱκετεύω, συγχώρησόν με!

Ἦρπασε μεθ' ὁρμῆς τὴν χεῖρά της καὶ δι' ἱκετευτικοῦ βλέμματος ἀνέμενε μετὰ δίστης τὸν λόγον της, τὴν ἀπόφασίν της.

— Πρὸ δύο ἐβδομάδων, βραδέως ἤρξατο ἡ Λιουδμήλα, μετ' ἀπαθείας ἀποσύρουσα τὴν χεῖρά της, διὰ παρομοίας πράγματος, διὰ παρομοίας ὑποταγῆς, μὲ ἱκετεύετε οὐχὶ νὰ σὰς συγχωρήσω, ἀλλὰ νὰ σὰς φρεισθῶ, ἀφοῦ δὲν κατορθώσατε νὰ με στραγγαλίσετε ἢ νὰ με ἐκφροδίσετε, καὶ σὰς ἐπίστευσα... Τώρα μὲ ἱκετεύετε νὰ σὰς συγχωρήσω, ἀλλὰ... ἐγὼ δὲν δύναμαι πλέον νὰ σὰς πιστεύσω. Ὅποιαν ἐγγύησιν δύνασθε νὰ μοὶ παρέξητε, ὅτι ἐξερχόμενος τῆς οἰκίας ταύτης δὲν θὰ ἀρχήσετε νέας κατ' ἐμοῦ δολοπολίας;

— Τίποτε δὲν ἔχω πλέον νὰ βυσσοδομήσω!

Καὶ ἀνασπῶν τοὺς ὤμους, ἐκλινεν οὗτος μεθ' ὑποταγῆς τὴν κεφαλὴν.

— Καὶ τότε εἶχετε εἶπει ὅτι οὐδεμία σὰς ἀπέμεινε διέξοδος, καὶ ὅμως...

— Καὶ ὅμως ἐδοκίμασα; Ναί, ἔχετε δίκαιον· εἶχον ἐντείνειν ὅλας τὰς δυνάμεις καὶ τὴν ἱκανότητά μου εἰς τὸ παιγνίδιον τοῦτο καὶ ἔχασα. Ἐχασα τὴν στιγμὴν ἐκείνην, καθ' ἣν ἐνόμιζον ὅτι εἶμαι νικη-

τής... Τώρα ἐκουράσθην· δὲν ἔχω πλέον οὔτε δυνάμεις, οὔτε διαθέσιν νὰ ἐξακολουθήσω τὸ παιγνίδιον τοῦτο· θέλω ἡσυχίαν! Διὰ τοῦτο σὰς ἐπαναλαμβάνω: συγχωρήσατέ με, λάβετε αὐτὰ τὰ χρήματα· ἐγὼ, ἐγὼ ὁ ἴδιος σὰς τὰ φέρω καὶ παρακαλῶ λάβετέ τα· εἰς ἀντάλλαγμα αὐτῶν δὲν θέλω ἄλλο παρὰ τὴν ἡσυχίαν, σὰς λέγω!... Βέβαια ὑπάρχει καὶ μέτρον καὶ ὄριον εἰς πᾶσαν δύναμιν, εἰς πᾶσαν δραστηριότητα· ἡ ἰδική μου δραστηριότης ἐστεῖρευσεν πλέον. Ἀφήσατέ με ν' ἀναπαυθῶ, Λιουδμήλα Σεργιέεβνα, ἀφετέ με νὰ τὰ λησμονήσω!

— Ἐγώ, νομίζω, οὐδὲν φέρω πρόσκομμα οὔτε εἰς τὴν ἀνάπαυσιν, οὔτε εἰς τὴν λήθην σας, ἐξέφρασεν ἡ Λιουδμήλα· ἐγώ, ὡς βλέπετε, ἀναχωρῶ, καὶ τίποτε ἰδικόν σας δὲν λαμβάνω· θέλω μόνον νὰ προφυλαχθῶ ἀπὸ πᾶσαν ἐνέργειάν σας, καὶ δι' αὐτό, φρονῶ, ὅτι εἶνε καλλίτερον νὰ μὴ μένω ἐν Πετροπόλει.

— Ἀλλὰ... τὰ ἔγγραφα, ἀτόλμως ἤρξατο ὁ Βελτιστσεφ.

— Ἄ, τὰ ἔγγραφα σὰς ἀνησυχοῦν! διέκοψεν αὐτὸν ἡ Λιουδμήλα Σεργιέεβνα· καὶ δι' αὐτὰ βέβαια μὰς ἐκοπιάσατε ἐδῶ... Ἀλλὰ τοῦτο εἶνε πρᾶγμα, τὸ ὅποτον οὐδέποτε θὰ κατορθώσατε ν' ἀποκτήσετε!

— Δὲν ἤλθα δι' αὐτό! ἔσπευσε νὰ εἶπῃ ὁ Πλάτων· ἤθελον μόνον νὰ σὰς εἶπω, ὅτι ἀναχωροῦσα μὲ καταδικάζετε ἐφ' ὅρου ζωῆς εἰς τὴν μᾶλλον ἀπροσδιόριστον κατὰστασιν, μὲ καταδικάζετε εἰς αἰώνιον τρόπον καὶ ἀνησυχίαν, εἰς αἰώνιαν ταραχὴν καὶ ὑποψίαν ὡς πρὸς τοὺς σκοπούς σας, καὶ ἐξαρτώμενον ἐκ τῆς ἰδιοτροπίας σας, κ' ἐγὼ δὲν θὰ ἀνθέξω ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν τοιαύτην κατὰστασιν. Παρὰ νὰ διατελῶ λοιπὸν ὑπὸ τοιοῦτον τρόπον, προτιμότερον νὰ τελειώσω ὁ ἴδιος ἄπαξ διὰ παντός.

— Δηλαδή τί θέλετε νὰ εἰπῆτε με τοῦτο; ἠρώτησε στραφεῖσα πρὸς αὐτὸν ἡ Λιουδμήλα.

— Ὅτι αἰσθάνομαι ἐκλιπούσας τὰς δυνάμεις μου, ὅπως ἀνθέξω εἰς τὴν βραδείαν ταύτην βάσανον!... Θέλω νὰ εἶπω ὅτι τοσοῦτον ἐξησθένησα πλέον, τοσοῦτον διψῶ ἡθικῆς ἡσυχίας, ὥστε, ἐν ἐκ τῶν δύο θὰ συμβῇ ἢ θὰ συντρίψω τὴν κεφαλὴν μου ἢ θὰ ὑπάγω νὰ ὁμολογήσω εἰς τὸ δικαστήριον τὴν πράξιν μου.

Ἡ κ. Κόροβοφ ἔριψεν ἐπ' αὐτοῦ ἀκαριαῖον, ἐκπληκτον καὶ ἀνιχνευτικὸν βλέμμα.

— Ναί! ναί!... θερμῶς ἐπεκύρωσεν ὁ Βελτιστσεφ· προτιμότερον νὰ τελειώσω μίαν διὰ παντός!... Καὶ εἶμαι εἰς θέσιν νὰ τὸ ἀποφασίσω!... Καλλίτερον νὰ ὑποστῶ ἄπαξ τὴν καταισχύνην εἰς τὸ δικαστήριον, νὰ λάβω τὴν ἀπόφασιν καὶ νὰ ἡσυχάσω ἐπὶ τέλους, παρὰ νὰ σύρω τὴν ὑπαρξίν ἐκείνην, εἰς ἣν μὲ καταδικάζετε!... Καὶ πράγματι, τί μοὶ προτείνετε; Συλλογισθῆτέ το! Λέγετε ὅτι δὲν ἔχετε τώρα ἀνάγκην τῶν χρημάτων μου, ἀλλὰ δὲν μοὶ ἀφίνετε καὶ τὸ δικαίωμα νὰ δια-

θέτω αὐτὰ κατὰ βούλησιν· λέγετε, ὅτι τὰ πάντα ἐτελείωσαν μεταξύ ἐμοῦ καὶ ὑμῶν, ἐν τούτοις, δὲν ἐγκαταλείπετε τὸν σκοπὸν, νὰ μὲ καταδιώξετε εἰς πρώτην τυχοῦσαν περίστασιν, καὶ ὁπόταν σὰς ἐπέλθῃ τοῦτο κατὰ νοῦν, καὶ θέλετε νὰ ζήσω, θέλετε νὰ ἤμαι ἡσυχος καὶ ἀμεριμνος καὶ ν' ἀναμένω μεθ' ὑποταγῆς, ὅταν ἐπὶ τέλους σὰς ἐπέλθῃ νὰ ἐκτελέσετε τὴν ἐπ' ἐμοῦ ἰδιοτροπίαν σας!... Ἀλλὰ τὴν βάσανον ταύτην οὐδεμία ἀνθρωπίνη φύσις δύναται νὰ ὑπομείνῃ!... Καὶ λέγετε ἀκόμη ὅτι μὲ ἀγαπάτε, ὅτι εἰσθε εἰλικρινῆς φίλη μου!... Θεέ μου! ἀλλ' ὅ,τι καὶ ἂν συμβῇ κατόπιν, ὅ,τι καὶ ἂν μὲ ἀναμένει, καὶ αὐτὸ μάλιστα τὸ κατέργον, πάντοτε τὸ κατέργον θὰ εἶνε προτιμότερον ἐκείνου, τὸ ὅποτον μοὶ προτείνετε, τὸ κατέργον τοῦλάχιστον χορηγεῖ εἰς τὸν ἀνθρωπὸν ὁρισμένην θέσιν, ἐνῶ σεῖς μοὶ τὴν ἀρνείσθε!

Ὁ Βελτιστσεφ ἐξέφραζε πάντα ταῦτα ἀψευδῶς καὶ θερμῶς, βαθέως αἰσθανόμενος τὴν σημασίαν τῶν λόγων του καὶ διὰ τοῦτο ἐταράσσεται περὶ τὰ τέλη τοῦ μονολόγου ἡ ταραχὴ αὐτοῦ ἠῤῥξεν ἐπαίσθητῶς· τὸ νευρικὸν αὐτοῦ σύστημα, ἐξηρεθισμένον ἐκ τῆς χθεσινῆς ἐτι ὑστερικῆς προσβολῆς, ἐξηγέρθη ἐκ νέου· κατέστη ὠχρὸς καὶ μετὰ κόπου ἐπεράτωσε τὸν λόγον του, διὰ φωνῆς ἥδη ἀσφυκτιώσης ἐκ τῶν βαρέων λυγμῶν.

Ἡ Λιουδμήλα ἠσθάνθη εἰς τοὺς λόγους του τοιαύτην εἰλικρίνειαν καὶ τοιαύτην ἀποφασιστικότητα, ὥστε κατελήφθη ἀκουσίως ὑπὸ σοδραῆς ἀμφιβολίας, μὴ ἐπὶ τέλους πραγματοποιήσῃ οὗτος τῶν ὄντι τοὺς σκοπούς του. Ἐσκέφθη ὅτι ὠφείλει νὰ ταπεινώσῃ ἐν μέρει τὸ ὕψος της καὶ νὰ ἔλθῃ εἰς τινὰς διαπραγματεύσεις.

Καιροφυλακτήσασα, ὅτε οὗτος κατεπραῦνθη μικρὸν, ἡ Λιουδμήλα Σεργιέεβνα, ἀπατάθη πρὸς αὐτὸν φιλικώτερον ἥδη.

— Παραπονείσθε διὰ τὴν θέσιν σας, ἤρξατο αὕτη· εἶμαι σύμφωνος, θέσις λίαν δεινὴ, ἀλλὰ καὶ ἡ ἰδική μου μήπως εἶνε καλλιτέρα; Λέγετε ὅτι σὰς καταδικάζω εἰς αἰώνιον τρόπον καὶ ἀνησυχίαν· ἀλλὰ καὶ ἐγὼ βασιμώτατα δύναμαι νὰ φρονῶ τὰ ἴσα· δὲν εἶμαι πεπεισμένη ὅτι δὲν θὰ αποφασίσετε νὰ μὲ δηλητηριάσετε, μάλιστα· καὶ διὰ τοῦτο εἶμαι ἠναγκασμένη νὰ φύγω ἀπ' ἐδῶ. Εἰπέτε ὅμως καὶ σεῖς ὁ ἴδιος τί ὀφείλομεν νὰ πράξωμεν εἰς τοιαύτην διατελοῦντες ἀμφοτέροι παράδοξον θέσιν; Ὁ φόβος, βλέπετε, εἶνε ἀμοιβαῖος καὶ ἀμοιβαία ἡ δυσπιστία!... Δὲν σὰς τὸ κρύπτω· μοῦ φαίνεται ὅτι τώρα ὁμιλεῖτε εἰλικρινῶς, εἰλικρινέστατα, ἀλλὰ... ἂν ἀπατῶμαι;... Ἐπειτα σεῖς μοὶ τὸ ἀπεδείξατε, ὅτι εἰσθε ἀξιόλογος ἡθοποιός· πῶς λοιπὸν νὰ σὰς πιστεύσω!... Καὶ ἤθελον νὰ σὰς πιστεύσω;... Ναί, πολὺ τὸ ἐπεθύμουν, ἀλλὰ δὲν ἀποφασίζω, δὲν ἀποταλμῶ, καὶ ἰδοὺ τὸ ὀρθὸν συμπέρασμα ὅλων σας τῶν δολογραφιῶν!

Ὁ Βελτιστσεφ, οὐδὲ λέξιν προφέρων,



ήκουε μετὰ μελαγχολίας καὶ ὑποταγῆς.

— Εἶπατε ὅτι δὲν σὰς ἀγαπῶ, ἐξηκολούθησεν ἡ Λιουδμήλα· δυστυχῶς, σὰς ἀγαπῶ! καὶ δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν σὰς εἶπον, ὅτι ἡ «βία» μου, ὡς τὴν ὀνομάζετε, ἀποβλέπει τὸ καλὸν σας, τὴν εὐτυχίαν σας. . . Λοιπὸν πῶς νὰ προσεγγεῖθω τώρα μαζὺ σας; Τί ὀφείλω ν' ἀποφασίσω;

— Ἀπηύδῃσα σὰς εἶπον. . . ἐπιθυμῶ τὴν ἡσυχίαν! ζοφερώς ἐψιθύρισεν ὁ Βελτίσσεφ.

— Οὐδεὶς ἄλλος πλὴν ἐμοῦ δύναται νὰ σὰς τὴν παρέξῃ, εἶπεν αὕτη· κ' ἐγὼ αὕτη τὴν ἐπιθυμῶ! Μήπως κ' ἐγὼ δὲν ἐβαρύνθην τὴν ζωὴν ταύτην, τὴν αἰωνίαν ταύτην κινήσυχίαν, τὴν ἐπάρατον ταύτην ὑποδούλωσιν τῆς παλλακίδος, τὴν ἀχρεῖαν ταύτην διαφορομένην θέσιν, τὴν ὁποίαν ἐχθαίρω δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τῆς ψυχῆς μου! . . . «ὦ, πόσον ὅλα αὐτὰ τὰ ἐβαρύνθην, ἂν ἐγνώριζατε πόσον δὲ κ' ἐγὼ ἐπιθυμῶ τὴν ἡσυχίαν! . . . Καὶ τότε μόνον θὰ ἡδυνάμην νὰ δώσω καὶ εἰς σεαυτὴν καὶ εἰς ὑμᾶς τὴν ἡσυχίαν ταύτην; ὅταν γίνω σύζυγός σας; δὲν τὸ θέλετε. Τί μοι ἀπομένει λοιπὸν; . . .

— Τώρα . . . σὰς ἰκετεύω πρὸς τοῦτο! διὰ τοῦ αὐτοῦ ζοφεροῦ πεπεισμένου καὶ ἀπηυδημένου ψιθύρου, ὑπέλαβεν ὁ Βελτίσσεφ.

— Χμ. . . «τώρα!» θλιβερώς μειδιῶσα εἶπεν ἡ Λιουδμήλα· καὶ διατί μόνον τώρα, τώρα, ὅτε ἐπράξετε τὸ πᾶν, ὅπως μὴδενίσετε τὴν πρὸς ὑμᾶς ἐμπιστοσύνην μου; Καὶ διατί ὄχι πρότερον; . . . Ἄλλ' ἔστω! συνήνεσεν αὕτη ἐννοῶ τὴν δεινὴν θέσιν σας καὶ σὰς λυποῦμαι ἀπὸ καρδίας· πιστεύω ὅτι κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἀνυποκρίτως ὑποφέρετε· ἐγὼ . . . ἐγὼ ἐν τούτοις σὰς ἀγαπῶ, Πλάτων Βασίλειε-βιτς, καὶ διὰ τοῦτο θέλω νὰ εὕρω δι' ἀμφοτέρους ἡμᾶς μίαν εἰρηνικὴν διέξοδον ἐκ τῆς ἐπάρατου ταύτης θέσεως.

Καὶ ἡ Κόροβοφ βραδέως καὶ μὲ κεκλιμένην κεφαλὴν διήλθε τὸν θάλαμον οἰνοῖ μελετῶσα τι.

— Θέλετε ν' ἀκούσετε τοὺς τελευταίους λόγους μου; εἶπεν αὕτη σταματήσασα πρὸ τοῦ Βελτίσσεφ.

Ἐκεῖνος ἀνέτεινεν ἐπ' αὐτῆς τὸ βλέμμα μετὰ προσοχῆς.

— Ἴδου λοιπὸν, Πλάτων Βασίλειεβιτς! θὰ σὰς δοκιμάσω ἀκόμη μίαν φοράν. Ἀναχωρῶ ἐκ Πετροπόλεως διὰ μερικὸν καιρὸν, πρὸς πᾶν ἐνδεχόμενον, διότι καθ' ὁλοκληρίαν δὲν σὰς ἐμπιστεύομαι ἀκόμη. Τί νὰ κάμω! Σεῖς πταίετε! Τὸ γνωρίζετε, ὅτι «ὅποιος καθ' ἑς τὸ κουρκοῦτι φουσα καὶ τὸ γιγαουρτι!» Ἀναχωρῶ· ἀλλὰ σὰς ὑπόσχομαι νὰ μὴ λάθω κανὲν μέτρον καθ' ὅμῶν δυνάμενον νὰ σὰς βλάψῃ. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὰ χρήματα ταῦτα, μοι εἶνε τὸ ἴδιον ἂν τὰ δώσετε εἰς ἐμὲ ἢ τὰ κρατῆτε σεῖς, ὅπως ἐπιθυμεῖτε. Αὐτὸ μόνον σὰς ἀναθέτω, νὰ προσπαθήσετε τὸ ταχύτερον, δι' οἰοῦντι τρόπον, περὶ τοῦ διαζυγίου μου. Σὰς δίδω πρὸς τοῦτο τρεῖς μῆνας προθεσμίαν, νομίζω, ὅτι διὰ τὰ

προκαταρκτικὰ τῆς ὑποθέσεως, ἡ προθεσμία αὕτη εἶνε ἀρκετή. Μετὰ τρεῖς μῆνας θὰ σὰς εἰδοποιήσω ποῦ ὀφείλετε νὰ μοι γράψετε. Ἄν αἱ ἐνέργειαί σας ἐπιτυχῶσι θὰ ἐπανέλθω καὶ τότε τελειώμεν καὶ μετὸν σύζυγόν μου καὶ μαζὺ σας· ἀλλὰ μαζὺ σας βέβαια, ὄχι διαφοροτικῶς ἢ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν προτέρων συμφωνιῶν μας. Εἰσθε συμφωνοί;

[Ἔπεται συνέχεια].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

A. SCHNEEGANS

## ΣΙΚΕΛΙΚΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

[Συνέχεια]

Ταῦτα εἰπὼν διηυθύνθη ἡσύχως πρὸς τὴν θύραν, ἐκεῖ ὅμως ἔστη καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν ἀββᾶν ἐκραυνοβόλησε αὐτὸν διὰ τοῦ φοβεροῦ βλέμματός του, μετὰ περιφρονητικῆς δὲ χειρονομίας,

— Σὺ ὅμως, τῷ εἶπε, σὺ, ἀχρεῖτε, ἀκουσε τί θὰ σὲ εἴπω. . . Σήμερον θὰ ὑπάγω εἰς τὴν θυγατέρα μου διὰ νὰ μάθω ἀπὸ τοῦ στόματός της ὅτι εἶσαι ψεύστης καὶ . . . τίποτε ἄλλο δὲν σοὶ λέγω, παρὰ νὰ φροντίσης αὐρίον νὰ μὴ σὲ ἰδῇ ἡ Μεσσήνη, διότι ὅπου καὶ ἂν σὲ ἀπαντήσω, ἀκόμη καὶ ὑποκριτικῶς ἐξασκοῦντα τὰ χρέη σου, θὰ σὲ καταπατήσω ὡς φαρμακερὸν ζώφριον.

Καὶ διὰ σταθεροῦ καὶ μεμετρημένου βήματος, χωρὶς νὰ χαιρετίσῃ, ἐξῆλθε τοῦ μεγάρου!

Δὲν ἡδυνήθη ὅμως νὰ κρύψῃ τὴν συγκίνησίν του, ἡ δὲ φωνὴ του ἔτρεμε λίαν ὅτε ἐφώναξε πρὸς τὸν περιμένοντα πρὸ τῆς θύρας ἀμαξηλάτην του:

— Εἰς τὴν Βαδιάτσαν, εἰς τὴν οἰκίαν μου.

II'

— Ἄφες μας μόνους, Νίνα, ἔχω νὰ ὁμιλήσω μὲ τὴν θυγατέρα μου, εἶπεν ὁ Ρωμαῖος συντόμως καὶ ἐπιτακτικῶς πρὸς τὴν παιδαγωγὸν μόλις εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν.

Ἔστη πρὸς στιγμὴν εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου· ἡ ὠρότης ὅμως καὶ ἡ συγκίνησις, ἥτις κατέλαβεν ἀμφοτέρας ἐπέφερε μεγίστην ταραχὴν εἰς τὸν Ρωμαῖον.

— Φελιτσιτά! τῇ λέγει, ἀφ' οὗ ἔμειναν μόνον τονίζων ἐκάστην λέξιν, διὰ τί μοι ἔκρυψες σήμερον τὸ πρῶν ὅτι συνέβη ἐδῶ χθὲς καὶ δὲν τὸ ἐξωμολογήθης εἰς τὸν πατέρα σου;

Ἡ ἐρώτησις αὕτη ἐφάνη εἰς τὴν Φελιτσιτάν ὡς ἀδικὸς κατηγορία· διότι ἡσθάνετο ἑαυτὴν ὅλως ἀθῶαν, ἐπομένως πῶς ἡδύνατο νὰ χαιρετίσῃ τὴν ἐπ' ἀνόδον τοῦ πατρὸς της διὰ τοιαύτης διηγήσεως, ἥτις πολὺ πιθανόν, παραξηγουμένη ὑπ' αὐτοῦ, νὰ τῷ ἐπέφερεν ἄφατον λύπην; Περιέμενε λοιπὸν τὸ ἐσπέραι, ἵνα διὰ τοῦ καταλληλοτέρου τρόπου τῷ ἐξηγήσῃ τὰ πάντα· ἀλλὰ πῶς συνέβαινε τώρα αὐτός, ὅστις

οὐδὲν ἐγνώριζε, νὰ τὴν ἐρωτᾷ τόσο ἀποτόμως:

— Ἀλλά, πατέρα, σήμερον τὸ ἐσπέραις εἶχα σκοπὸν νὰ σὰς τὸ διηγηθῶ. . . ἦτο ἄλλως τε τόσο ἀσήμαντον. . .

Ἐκφρασις φοβερᾶς ὀργῆς ἐζωγραφήθη κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ Ρωμαίου.

— Ἀ, ἀθλία! τότε λοιπὸν εἶνε ἀλήθεια; ὥστε εἶχε δίκαιον ὁ ἀββᾶς; ἀνέκραξεν ἐκτὸς ἑαυτοῦ καὶ μὲ συνεσφιγμένους γρόνθους ὀρμῶν ἐναντίον της. Λέγε, τῇ φωνάζει, λέγε ἀμέσως τί ἔγινε; διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, λέγε, ἢ μὰ τὴν ψυχὴν τῆς μητρὸς σου! . . .

Ἐντρομος ἡ Φελιτσιτά ὑπεχώρησεν· εἶχε γίνῃ καταπόρφυρος προσβληθεῖσα ἐν τῇ φιλοτιμίᾳ της καὶ τῇ συναισθήσει τῆς ἀθρότητός της ἀνέκραξε:

— Καὶ ἀπὸ πότε, πατέρα, σοὶ ἔδωκεν ἡ θυγάτηρ σου τὸ δικαίωμα νὰ τὴν ὑπαπευθῇς διὰ τόσο ἀτιμον πράξιν; Μὲ κατηγορεῖς, χωρὶς τίποτε ἀκόμη νὰ γνωρίζῃς! Διὰ τί πληγόνεις τόσο ἀδίκως τὰ σπλάχνα σου;

Ὁ Ρωμαῖος ἔμεινεν ἀκίνητος καὶ ἡσύχως τὴν παρετήρει· ἀλλὰ τῷ ἐφάνη ἀδύνατον νὰ ἦνε ἔνοχος ἡ θυγάτηρ του, νὰ τῷ ὁμιλῇ δὲ διὰ τοιαύτης γλώσσης.

— Τότε λοιπὸν, ὁμίλει! τῇ ἀπήντησεν ἡσυχώτερον καὶ ἐκαθέσθη ἀπέναντί της.

Τῷ διηγήθη τότε τὰ πάντα· τὸν κίνδυνον, ὃν διέτρεξε, τὴν σωτηρίαν της καὶ τὴν διανυκτέρευσιν, χωρὶς νὰ παραλείψῃ τὴν ἐλαχίστην λεπτομέρειαν.

— Καὶ ἔπειτα; τὴν διέκοψεν ἀνυπόμονος καὶ μόλις κατορθῶνων νὰ καθῆται ἀπὸ τὴν στενοχωρίαν.

— Καὶ ἔπειτα, πατέρα, τῷ ἀπήντησε γονυπετήσασα πρὸ αὐτοῦ καὶ ἀτενίζουσα αὐτὸν διὰ τοῦ εἰλικρινεστέρου καὶ ἀθωοτέρου βλέμματος, καὶ ἔπειτα δὲν μὲ πιστεύεις; ἡ ἀμφιβάλλεις ἀκόμη ὅτι ἡ Φελιτσιτά σου σοὶ κρύπτει τὴν ἀλήθειαν;

— Τὴν ἀλήθειαν! ἀνέκραξεν ὁ Ρωμαῖος καὶ πάλιν ὀργισθεὶς καὶ ἀποθῶν αὐτὴν μετ' ἀποστροφῆς, τὴν ἀλήθειαν θὰ σοὶ τὴν εἴπω ἐγὼ· εἶσαι ἡ ἐρωμένη του! . . . κατάρρα εἰς σέ, ἀθλία.

Ἡ ὀργή, ἣν μόλις ἐκράτησεν εἰς τὸ μέγαρον τῆς κομῆσεως, ἐξέσπα ἤδη μεθ' ὅλης τῆς ὀρμῆς τοῦ σικελικοῦ αἵματος του, ὅπερ ἀγρίως ἐκόχλαζεν εἰς τὰς φλέβας του· οἱ κρόταφοὶ του ἐκρότουν βιαίως, τὸ δὲ πρόσωπον ἦτο καταπόρφυρον.

— Γονάτισε, ἀθλία! γονάτισε, κρύψου· κρύψου μέσα εἰς τὴν αἰσχύνην σου διὰ νὰ μὴ σὲ ἰδοῦν πλέον τὰ μάτια μου.

Ἡ Φελιτσιτά δὲν ὑπέφερε πλέον. Ἀνεπήδησε καὶ λαβοῦσα ὑπερήφανον πρὸ αὐτοῦ στάσιν ἀντέκρουσε τὸ πυρίφλεκτον βλέμμα του.

— Ἡ ἐρωμένη του; ἐγὼ;

Ἐξαλλοὶ ἐκ τῆς ὀργῆς ἵσταντο πατὴρ καὶ θυγάτηρ ἀπέναντι ἀλλήλων. Ἀμφοτέρων τὰ βλέμματα ἐξέπεμπον φλόγας, ἡ δὲ σκληρὰ αὐτῶν ἔκφρασις ἐδήλου προφανῶς τὰ ἐμπαθῆ καὶ ἄγρια ἐνστικτὰ τῆς